

la originaloj: A. P. Andreev: „Revolucio en la Lingvoscienco“; kaj la granda kaj grave dulingva (angla-esperanta) „Fotometria Atlaso de la Sunospektro“ de Prof. M. Minnaert, G. F. W. Mulders, kaj J. Houtgast. Estas vere ke la aŭtoro ja klare diras ke li povas menciĝi nur kelkajn el la jam multaj esperantlingvaj verkoj en kampo scienca kaj teknika; mia kritiko do rilatas al la elekto kaj la ne-mencio ke inter la publikigajaj menciitaj troviĝas kaj libroj kaj broŝuroj, kaj gazetartikoloj.

Mi trovis kelkajn malmultajn preserarojn pp. 27 (*simbolaj* anstataŭ *simboloj*), 73 (*kaŭzaka* anst. *kaŭkaza?*), 87 (*animo* anst. *amino*), 100 (1901 anst. 1909?), 107 (*originale* anst. *originala*); sur pp. 158 kaj 169 mi trovis respektive: *Dresdeno* kaj *Drezdeno*. Krome min frapis kelkaj iom strangaj esprimoj: p. 35: „Ĝis ĉi komunajo volas havi komunan lingvon, ... ĝi konservas tiun lingvon.“ Pli logike oni diru: „Dum .....“ aŭ *Tiel longe kiel* .....“, ĉar ja temas ne pri „ĝis ĝi volas“, sed pri „ĝis ĝi ne volas plu“. Sur p. 82: „85 sciencistoj, el kio .....“ anst. .... el (aŭ *inter*) *kiuj*“. Fine, sur p. 142 la aŭtoro mencias ke en 1953 UEA havis membrojn en 84 landoj kaj reprezentis entute 16861 organizitajn esperantistojn. Kompreneble ĉi tiu nombro estas interesa pro sia simetrio kaj pro tio ke oni povas derivi ĝin el la nombro 84 (de la landoj) per duobligo, rezultiganta la nombron 168, kaj simetriigo. Ke praktike ne estas eble, iom precize kalkuli la nombron de la esperantistoj organizitaj, sekvas el tio ke ja multaj estas membroj de pluraj organizaĵoj. El la membro-nombroj de tiuj organizaĵoj oni do povas konkludi nur proksimume pri la nombro de la organizitaj individuoj, eble povas indiki nur inter kiuj limoj tiu nombro devas troviĝi, kaj la intervalo inter tiuj limoj ja povas esti tre vasta.

Strange estas ke duloke (pp. 57 kaj 86) la aŭtoro citas la libron de E. Aisberg kiel: „Fine! Nun mi komprenas la radion!“, dum mia ekzemplero montras sur la kovrilo (kaj fronte, kaj dorse) la titolon: „Fine mi komprenas la radion“, kaj sur la titolpaĝo, kredeble pro plifacila disduonigeblo: „Mi komprenas fine la radion!“

Kompreneble ĉi tiuj malmultaj kaj malgravaj makuletoj neniel deprenas de la vere tre granda valoro de ĉi tiu por ni tiel grava verko. — W. P. R.

Kaj tamen Dio estas amo de D-ro F. W. A. Korff, esperantigis W. Versteeg-Graftdijk, eldonis J. N. Voorhoeve, Den Haag, Nederlando. 12 × 19 cm², 29 p.

Ĉi-tiu bele eldonita libreto pritraktas la Dian amon laŭ la Kristana kredo. La aŭtoro parolas kun sia leganto. Li vortigas viajn demandojn kaj klopodas doni kontentigajn respondojn. Li sukcesas vekti vian intereson kaj instigas vin al plua pripensado. Finleginte la libreton vi nur bedaŭras ke vi ne plu povas paroli kun la aŭtoro pri la solvo de la problemoj. Ŝajnas al mi ke ĝuste en la fino la aŭtoro ne tute sukcesis klarigi al la leganto la Biblian predikon pri la savo en Jesuo Kristo per la fido.

La bele aspektanta libreto havas valoran kaj legindan enhavon, sed la traduko ne estas laŭdinda. Kompreneble ĉiu traduko iel difektas la originalon, ofte laŭlitera traduko estas malebla, sed la tradukintino ne nur malbeligis la originalon, ofte ŝi ne trafis la sencon, foje ŝi eĉ tute fuŝis ĝin.

Ekz.: Ĉu vi komprenas la esprimon „spirita interparolado“? (6). Kial uzi „ni devas neniam kredi“ (6) se vi nur volas diri: „vi tamen ne opiniu“? „Sciigo“ (6) ne sufiĉas por „prediko“. Kaj „komisio“ ne taŭgas por indiki la enhavon de la prediko (21). Preseraroj abundas kaj eble tial la esprimo „kaŭzojn al si mem“ (21) estas nekomprenebla. „Reĝo“ kaj „regno“ (21) estas interŝanĝitaj kaj pro tio tuta alineo fariĝis sensencaĵo! „Estu tia“ devas esti „estu tiel“ (12), „certeco“ certigo (7), turnas turniĝas (15) k.t.p. k.t.p.

Kial uzi ripetfoje „de l“ anstataŭ „de la“ senbezone? Kial citi la tekstojn el la Biblio ne laŭ la Zamenhofa traduko? Kial, parolante pri Dio, uzi jen „Li“, jen „li“?

Mi nur povas bedaŭri ke la tradukintino ne petis konsilon de teologo kaj pli kompetenta esperantisto.

F. A. Hofman.

Familio kaj Popolo („Familie und Volk“), germana geneologia kaj loĝantarscienca revuo redaktata de d-ro Erich Wentscher kaj prof. d-ro Hermann Mitgau (Eldonejoj Degener & Co, kaj Heise); jarkolektoj 1 kaj 2 (Göttingen 1952-53).

Tiu ĉi nova fakrevuo, kunigita el la du geneologiaj revuoj „Genealogie und Heraldik“ kaj „Göttinger Mitteilungen für genealogische und heraldische Forschung“ aperis en 5 kajeroj po jarkolekto. Laŭ la enhavo la geneologiaj artikoloj estas pli nombraj ol tiuj pri la loĝantarscienco. La lasta scienco estas aŭ devas esti la bazo por la loĝantarpolitiko. La komuna objekto de la geneologio kaj la loĝantarscienco estas la popolo. La unua rigarda la popolon en ĝia plej malgranda strukturunuoj, la dua en ĝia tuteco. Tiel ambaŭ fakoj fakte apartenas unu al la alia. Kiel problemojn de la loĝantarscienco d-ro Wentscher montris en sia antaŭparolo tiujn de la alurbemo, de la grandurbo kaj de la refluo en la industriaran regionon. La sola priloga artikolo pritraktas la novajn geedzojn inter orient-eŭropanoj kaj okcident-eŭropanoj, sociologia studaĵo pri la geedziĝoj inter la germanaj forpelitoj, konsiderita laŭ la enradikeco aŭ la gentfideleco. Alia artikolo estas dediĉita al la fama genetikisto prof. d-ro Fritz Lenz pro lia 65-a naskiĝtago. La aliaj artikoloj en la unua jarkolekto estas geneologiaj. Pli grava por monda legantaro estas la dua jarkolekto. Kelkaj artikoloj en ĝi estas kontribuaj al la ĝenerala (teoria) geneologio kiel vera scienco. Ili traktas inter aliaj du problemojn: la homan karakteron de geneologia vidpunkto kaj la plej bonan metodon numeri la personojn en pragepatra tabelo. Menciindaj estas plue verkajo titolita „Logikaj meditaĵoj pri la pragepatraro“ de prof. d-ro F. von Klocke kaj verkajo „Pri la gra-